

императоръ Аврелианъ се съгласилъ да имъ отстъпи земята задъ Дунава, Дакия (въ 269 г.). Тогава всички римски прѣселенци и поримчени жители въ тая страна били прѣселени отсамъ Дунава, поради което днешна Сѣверна България започнала да се нарича Дакия. Обаче, въпрѣки тая отстъпка, мѣстнитѣ варварски народи въ Дакия, като нежелаели навѣрно да се подчиняватъ на готитѣ, продължавали да нападатъ, но били или отблъсвани, или пѣкъ приемани на поселение отсамъ Дунава.

Тия постоянни нахлувания и безредици накарали императора Диоклетияна да направи голѣми административни и военни промѣни (въ 297 г.), съ които числото на провинциитѣ и гарнизонитѣ въ Балканския полуостровъ се увеличило; а наскоро слѣдъ това Константинъ Велики, за да закрѣпи здраво римската властъ на полуострова, прѣнесълъ даже столицата си отъ Римъ въ Цариградъ. Новата военна и гражданска наредба въ управлението на крайдунавскитѣ мѣста и близостта на централната властъ способствували за задържане на варваритѣ и за по-бързото поримчване на крайдунавския край. И прѣзъ това врѣме ставали прѣселвания отсамъ Дунава, но отъ такива погранични племена, които имали отдавна съприкосновение съ римлянитѣ и се намирали вече подъ тѣхното влияние.

За Балканския полуостровъ настанала голѣма опасностъ, когато се появили въ Европа хунитѣ (372 г.), нахлуването на които прѣдизвикало великото прѣселение на народитѣ въ прѣдѣлитѣ на римската империя. Заплашени отъ хунитѣ, първи прѣминали и се мирно заселили отсамъ Дунава вестготитѣ, които били заедно съ сѣмействата си около 1 милионъ; но слѣдъ кратко врѣме, поради притѣснения отъ римскитѣ чиновници, тѣ се разбунтували, разбили и убили императора Валента при Одринъ (378 г.), опустошили и разграбили почти цѣлия полуостровъ и заминали слѣдъ това подъ началството на Алариха за Италия.

Но прѣди да си заминатъ главнитѣ вестготски сили отъ полуострова, взели да прѣминаватъ прѣзъ Дунава цѣли тѣлпи хуни, додѣто най-послѣ една много-